

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt.	Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: Nagy László. Segéd-szerkesztő: Hulinka Sándor.	SZERKESZTŐSÉG: Sz.-Somlyón az ev. ref. papi háznál, hová a kéziratok, Kiadóhivatal: városház, főjegyzői iroda, hová az előfizetések és hirdetések küldendők. Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.
--	--	--

Bor elárusító szövetkezetünk.

(M.) Hazánk földmivelő állam s a gazda jólététől függ az egész ország sorsa. Az alacsony árak által előidézett válság valóban kétségbeejtő helyzetbe sodorta a gazdákat, meg is érzi azt az egész ország. Ezért fáradozik most minden arra hivatott a gazdasági válság enyhítésén s igyekszik minden gazda a jövőbe vetett bizalommal azt a mit vesztett ismét visszaszanyerni. S bármennyire nehéz legyen a gazdák mostani helyzete, ez a jövőbe s önmagunkba vetett bizalom azon reménnyel kecsegtet, hogy a gazda osztály még sokat megnyerhet, ha öntudatra ébredve egyesült erővel és kitartó erélyel munkálkodik saját boldogulásán.

S mit tagasztalunk mi nálunk?

Azt, hogyha máshol hazánkban súlyosan nehezedik a gazdákra a válságos idők hatása, úgy ez elszigetelt vidéken kétszeresen szomorú állapotokat idézett elő, minthogy közgazdasági viszonyaink azonfelül az évtizedek mulasztását épen most sinylík legjobban.

Terményeink még úgy sem értékesíthetők, mint hazánk más, szerencsésebb vidékein, hol vasutak szelik át a földeket s a kereskedelem áldásaiban részesülhetnek.

Végre valahára — ugyan az utolsó órában, — de talán vidékünk is kap vasutat!

Nem mondjuk, hogy meg leszünk mentve minden kalamitásainktól; az azonban kétségtelen, hogy nagyot fog segíteni, lendíteni e vidék jólétén. De vajjon kitűnő boraink s az egész országban páratlan gyümölcseink meghozzák-e a várva várt jövedelmet akkor, ha vasutunk lesz, termelőink jelenlegi szervezetlensége mellett — az legalább is kétséges. Egyesek akkor is, mint most jelentékeny nyereségre tehetnek szert a mezőgazdaság különböző ágaiban, de

ha a Szilágyság régi hibájában, az elszigeteltségben fog szenvedni, vagyis terra inkognita marad a kereskedő világ és fogyasztó közönség előtt, akkor — a nagy többségre nézve — hosszú időn át lesz ugyan vasut, de nem nagy köszönet lesz benne!

Már évek előtt hozták szóba e lapok hasábjain egy borelárusító szövetkezet eszméjét s ugyanakkor közölték annak tervezetét, alapszabályait. E szövetkezet leendett hivatva arra, hogy vidékünk bortermelését és borunk hírnevét regenerálja. Azonban a fülek még akkor egészen süketek voltak s nagyrészt azok még ma is.

Termelőink jó egyetértése, belátása s értelmiségétől függ, hogy e szövetkezet létrejöjjön. Ha számoltunk helyzetünk s körülményeinkkel; ha tisztába jöttünk termelési viszonyainkban követett s követendő irányelvekkel, melyek e vidék borának hírnevét és jövedelmezőségét legjobban biztosítják; ha termelőink között elfogulatlan szellem minél szélesebb körben elterjed, — akkor a többi megjön önmagától! Mert hiszen úgy bor, mint gyümölcstermelésünk irány nélkül tévelyeg a gondalkodás viszontagságos, nehéz gondokkal teljes útján. Egyszóval mondjuk ki: e vidék bor- és gyümölcstermelésének még nincs karaktere.

Két elv követése mellett lehet a bortermelés jövedelmező. Vagy sokat termelünk s a nyers bort olcsón adjuk el vagy kiváló minőségű évről évre egyenlően karakterteljes bort produkálunk, melyet drágán adunk el. — Tertium non datur. — S ha igen, úgy nem is fizeti ki magát.

Akár jól kezelt, évről évre egyenlően jó érett bort, melynek karaktere van, adunk el drágán; akár fokozott termelés mellett egalizált ugyanolyan minőségű sok bort adunk el olcsón

az körülbelől egyre megy. Mert hát olcsó áron eladott nyers borból is több pénzt kapunk, ha eladhatjuk, mint a nem jól kezelt s évről-évre nem egyenlő karakterteljes bor után, mely nem keresett.

Akarmelyik módot választjuk a jövedelem és kitűnő boraink renoméja biztosítva leend, ha t. i. azokat értékesíteni is tudjuk.

Igen ám, de évről évre egyenlő jó érett karakterteljes borunk nincs, melyet drágán megvennének s melynek bizonyára akadna vevője mostani közlekedési állapotaink mellett is. A legtöbb termelőnek van néhány hordóval különböző évekből fennmaradt bora, melynek sem fajra, sem egyenlő érettségre nézve karaktere nincs s ezeket átlagos árban akarja eladni, ha jön vevő. S az üzlet többnyire nem sikerül. Vagy ha igen, annál rosszabb a jövőre nézve ugyanazon karakterteljes bort nem lévén képes szolgáltatni, milyent a vevő már megkedvelt, hanem mindég csak másfélét; a vevőt elhagyja.

Egyszóval mindig különböző faju és érettségű borokkal állandó piacot nem teremtünk!

Nem czélunk bortermelésünk ez állapotát hosszasan fejtegetni, csak egyszerűen utalunk arra, hogy a mai empirikus eljárások mellett, gyakorlati tudományosság hiányában úgy a faj megválasztás és elkülönítés, szőlők megújítása és helyes metszésnél, mint különösen a racionális borkezelésnél a jelenlegi borainkkal állandó piacot nem teremtünk és folytonosan az esetlegesség és közvetítők önkényének leszünk kitéve.

Távol legyen tőlünk bortermelőinket vádolni, hogy a viszonyokhoz mért okszerű művelését szőlőinknek nem eszközlik, avagy tanulni nem akarnának, csak jelezni akartuk, hogy e bortermő vidék hírnevének és bortermelésünk igazán jövenelmezővé tételére legbiz-

gondolat menetének a fonala, mert az ajtón kopogtatás halatszott.

Komoran hangzott a „szabad” s a jegyző ur haragosan vont össze vastag szemöldeit, mikor félénken, fülig veresedve lépett be Szabó Mária. Takarosan fel volt öltözve, gömbölyű piros orozájához jól illett a tarka olajos kendő, fekete haja két vastag ágba, piros pántlikába fonva volt leeresztve s a bokor ugró honi karton szoknya ügyesen állott telt termetén. Egyik kezével szemérmesen moncsolgatta kötője szegletét, másik kezében valami papirosat szorongatott.

— Hát mi jóért jöttél Mária? kérdezte a jegyző ur egy iszonyu füst felleget bocsátva ki bajusza alul.

Mária még jobban el veresedett s hol ki simitgatta, hol megint össze gyűrte kötője szegletét, a papirosat meg épen úgy össze göngyölgette, hogy biz azt senki sem ismerte volna meg, hogy levél.

— Hát . . . hát . . . tetszik tudni tekintetes ur a Gyuri a Császár-é, már őszi vetéskor két esztendeje, hogy elvitték. Sokat sirtam én akkor . . . hiszen egymásnak vótunk szánva, tudta azt még a tisztelletes ur is. De hiába sirtam akkor is, mert csak elvitték s azóta mindig oda van, pedig sokat sirtam én már utánna azóta is, de hát nem ér az azok előtt semmit. Most ezt a czédulát a plájás hozta a városból. A Gyuri irta a saját kezivel — azt mondja a tanító ur — megtanult ott a Császárnál még írni is, aztán még azt is ide irta, hogy tud már még polyákul is. Már van két csillagja egyik-egyik felől, oztán meg hogy már urnak hívják nem úgy mint otthon, ha még sokáig ott maradna még nagyobb ur is lehetne. Aztán . . . én rullam is beszél, azt mondja, hogy jó akarattal van

A tekintetes jegyző ur éppen füle mellé dugta volt már a pennát, nagyot nyújtózkodott, megropogtatta a nyakát kétszer, háromszor, nagyokat ásitott, aztán elővette a hosszú száru selmeczit, megtönte jó féle magyarral, rágyújtott s egy pár pillanat alatt nem látszott a kopasz feje az óriási füst fellegtől.

Füstölt és mély gondolatokba merülve hosszú léptekkel méregette az iroda piszkos padlóját. Nem hiszem nem a világ czélszerűtlen folyásán törte a fejét. „Csak vegyük fel, hogy az egész megyei közigazgatás egy ilyen füstös, piszkos jegyzői irodán sarkallik, ide fut össze mint egy nagy gombolyagba valamennyi ügynek a szála s mégis hm, hm, . . . de hát ilyen a világ” s itt megszakadt a jegyző ur

TÁRCZA.

Bomlott Mária.

— Rajz. —

Irtá: Glöczey.

Szomorú egy nap volt az, mikor Kajdi Gyurit besorozták. Még az ég sem derült ki, egész hosszú napon keresztül mindig sötét fellegek borították s olykor-olykor megeredtek könnyei is.

De az ég sem sirt többet mint Szabó Mária, az az ég tartott néha egy kis pihenőt, de a Szabó Mária szemeiből egyre szakadt a könnyű s nem akart el apadni.

Még nem is titkolta senkitől azokat a könnyeket, de kiült a ház végihez a kis kertbe s ott a járókelő emberek előtt sirt néha hangos zokogással. A emberek nem is kérdezték tőle, hogy mi bántja, tudták azok jól, hogy miért busul, nem volt a titok még a gyerek előtt sem, hogy ő Kajdi Gyurit szereti, hogy egymásnak vannak szánva ők már régen s most már Gyuri a Császár-é s elkell neki menni hosszú időre. Ez fájt Szabó Mária számára s ezért hullnak szakadatlanul könnyei.

Ha tudta volna az a veres, ripacsos képű doktor, hogy milyen nagy fájdalmat okoz egy szegény leánynak azzal az egyetlen szóval, tán nem is mondta volna ki. Pedig gondolhatta volna, ha fel fogása van hozzá, hogy egy olyan sugár, villogó szemű legénynek mint Gyuri, lehetetlen, hogy ne legyen szeretője, a ki keservesen fog busulni utánna. De hát mit ért az ilyen dologhoz egy nagy hasu,

tosabb ut a jól kezelt karakteres bor produkálása volna. De e részben üdvös fordulatot csak a jövőben várhatunk, ha a kedvezőbb anyagi viszonyok termelőinknél lehetővé teszik majdan a termés minőség és mennyiségben való javítására és fokozására mindent megtehetni és a mi legfőbb a kezelés és javítás által azt értékessé is fogja tehetni.

Addig is, hogy ezt megtehecssük, nem csupán szellemi, de anyagi tőkére is — pénzre van szükségünk.

Számolni kell helyzetünk és viszonyainkkal. A bort egyáltalán nem veszik, a termés bő, a kínálat nagy, nyomott az ár, nemesak nálunk, de másutt is, kik kedvezőbb helyzetben vannak. Egyesek potom áron eladtak annyit, hogy állami kötelezettségeiknek eleget tehessenek, de a nagy többségnek bora ott hever a pinczében, vevő hiányában. Mert vevő egyáltalán nincs.

Tehát értékesíteniünk kell borainkat a másikkal elvételével mellett úgy, hogy azok a jövőben állandó piacot nyerjenek. Ennek pedig csak egy módja van: a szövetkezés!

Társuljunk!!!

Alakítsunk borelárusító szövetkezetet és áruljunk kevés faju bort minél nagyobb mennyiségben, mit a borok házasításával érhetünk el.

Ma hazánk el van árasztva a szőlők éhes hadától, mely nélkül mozogni sem tudunk. A közvetítők terményeinkkel a legszemtelenebb üzérkedést viszik és borvidékünk renoméja hanyatlásának egyik nevezetes okát a közvetítők lelketlen eljárásában látjuk.

Bortermelőink elárusító szövetkezete van hivatva ez irányban is segíteni, melynek eszméje három év előtt lett először e lapok hasábjain szóba hozva s realis formában körvonalazva. Mi e szövetkezet eszméjét a legmelegebben pártoljuk és ajánljuk a gazdaközönség figyelmébe. Csupán egy észrevételt kívánunk tenni arra nézve, hogy tekintettel vidékünk pénztelen állapotára, a szövetkezet valóításánál arra törekedjünk, hogy az minél kevesebb befektetést igényeljen.

A mai nehéz napok küzdelmeiben minden bortermelőnek sorakoznia kellene ez eszme körül, melyet az ösztönszerűség és komoly meggyőződés sugalt. Itt az ideje, hogy az eszme testet öltön s a szövetkezet létesíttessék. Mert ha gazdáink jószántukból nem követik a segítség hívó szavát, végre is a szükség érzete, az eszmények kényszerítője fogja őket rávinni. Bármily problematikusnak látszassék is egyelőre egy borelárusító szövetkezet eszméje a kivitelben, végre is ez az egyedüli mód arra,

hozzám most is, pedig ott is kapna leányt akár minden ujára egyet, még olyat is, a ki tunikába jár, de még most is csak hozzám van a hajlandósága. Hat tekintetes uram meg instálnám szépen, hogy írna meg a feleletet néki, úgy a hogy jobban gondolná, bizony megköszönném szépen.

— De hát mégis mit írnék én annak a Gyurinak te Mári?

— Hászen ahoz csak jobb felfogása van a tekintetes urnak mint nekem, de hát csak azt gondolnám, hogy tessék megírni neki, hogy levelét jó egészségben kaptam, mihez neki is hasonlót kívánok, de az öreg apja sokat betegeskedik és nagyon várja, hogy haza jöjjön, mert minden pusztul aztán meg én is várom ha el nem felejtett mióta olyan nagy ur lett a Császárnál, de emlékezzék vissza a nótára a mit utoljára danolt nekem, tudom én azt könyv nélkül, tessék oda írni azt is.

„A jó isten úgy áldjon meg engemet, mily igazán én te hozzád hű leszek.“

Hogy már csillagja van, annak én is örvendek csak úgy mint ő, mikor ide haza volt azt mondta mindig, hogy nincsen olyan csillag még az égen sem, mint az én két szemem, vajjon úgy tartja-e most is? Aztán tessék megírni, hogy tisztelen és jó egészséget kívánok, aztán meg sok szépet, a mit gondol a tekintetes ur.

Mikor Mári elvégezte a beszédet a jegyző ur is elvégezte a levelet, nem sokat cizfrázta, leírta úgy a hogy diktálták, nem igen ért ő már az ilyesmikhez, alá kanyarította a Mári nevét épen olyan cikornyásan mint a maga becses nevét szokta s mikor kész volt vele fel is olvasta, pecsétet ütött rá nagyot. Mári megköszönte és elment, csak mikor künn volt sohajtott fel magában: Óh ha én írni tudnék nem úgy irtam volna én meg, hiszen a szívem olyan szépen lediktálná nekem, de hát a tekintetes ur nem értette meg a dobogásából, nem is csoda hiszen öreg már, nem érti a módját az ilyen féléknek.

Elment a levél. Nem is kapott Mári többet egyet sem, de hát nem ütődött ő meg azon, hiszen az urak mestersege az irkálás nem a szegény emberé, majd ha haza jön elmesélgeti Gyuri maga,

hogy bortermelőink jelenlegi viszonyaink között jövedelmezővé tétessék és bortermelőink a pusztulás helyett egy lépést tegyenek gazdagodásuk felé.

Termelőink intelligenciája szegénységi bizonyítványt állítana ki önmagáról, ha nem igyekeznek minden erejével, hogy a szövetkezet létrejöjjön. Mert ne áltassuk magunkat azon kétes reménnyel, hogy a vasut hamarosan ki fogja rántani gazdáinkat jelen szomorú helyzetéből. A vasut csak eszköz, melyet használni kell tudni, hogy kivitelünk gyümölcsözővé legyen.

Ha a most lelkiismeretlen közvetítők eljárása által renoméjától megfosztott vidékünk ismét azok szemérmetlen üzérkedésének színterévé lesz — akkor ismét ott leszünk, a hol jelenleg vagyunk borainkkal. Ha a hegy nem jön hozzánk, menjünk mi hozzá. Vevőt kell nyerni, piacot kell teremteniünk, különben a vasutak a beléjük fektetett tőkék kamatait sem fogják behozni. Vasutunk áldásos volta illusiőrüssá váland, ha vidékünk intelligenciájában és főleg Somlyón és környékén élők a vasutak kihasználásához szükséges szellemi képesség hiányában — boraink jövedelmezőségének egyik legbiztosabb módját elejtik. Ha gazdasági egyetünk a kivitelben elért fejt ki a szövetkezet létrehozásában, úgy megbecsülhetlen érdemeket szerzend e vidék jólétének előmozdításában.

Öhajtandó, hogy termelőink megértsék az idő öntő szavát s a mi most még problematikusnak látszik, az erők nagymérvű tömörülése által kivihető lesz. Sikerülni fog az, ha gazdáink beható megfontolás tárgyává teszik és kiki a maga környezetében az eszmét terjeszteti s érlelni el nem mulasztja.

Nemcsak az önérdék és saját magunk anyagi haszna követeli, de erkölcsi kötelessége is ezt tenni vidékünk értelmiségének, hogy kisebb birtokosaink és polgáraink is az adó megfizetése mellett tisztességesen megélhessenek s jövőendő boldogulásunk fundamentumát megvetve, vidékünk növekedő jólétét biztosítsuk.

Mindezt csakis egyesülés útján lehet elérnünk!

Ha termelőink között az egyetértés, energia elfogulatlan belátás s egyesülési szellem, mint az intelligenciának szükséges tartozékai terjedni fog, akkor bátran nézhetünk a jövő elé!

Adja Isten, hogy öntudatra ébredve, egyesült erővel sikerüljön e szövetkezetet létrehozunk!

hogy mi történt vele annyi időn keresztül. Jobb lesz az úgy, mintha a tanító ur sillabizálgatja előtte a levélből. Jobb biz a!

* * *

A Kardosék Pistája már haza jött a katonaságtól. egy szombat estére jött meg, mikor Szabó Mári éppen a kutról jött haza felé, szembe találkozt vele. Először még azt hitte, hogy valami zsoldár, csak azután vette észze, hogy biz a Kardos Pista.

Nem álhatta meg, hogy meg ne szólítsa, majd kiugrott a szíve a vizitkéje alul, úgy dobogott.

— Nini! Te volnál az Pista? De neki embe-redtél, alig ismernélek meg. Hát hogy vagyatok?

Mári inkább csak arról a másíkról szeretett volna valamit tudni, de a Pista nem értette el s csak maga helyett felelt.

— Jól vagyok Mári csakhogy itthon vagyok.

— Hát csak így egyedül jöttél Pista?

— Hát kivel jöttem volna?

— Ej, ej te Pista. de furcsa vagy, há... hát... a Kajdi Gyuri.

— A strázsa mester ur?...! Azok is haza jönnek tán holnap.

Holnap! A Mári szíve olyat dobant, hogy bele veresedett az orczája, de még Pista is oda fordult.

Nem is beszélt Mári többet, nem is várta, hogy Pista is mondjon még valamit, elsietett a két nagy korsóval a karján.

Pista utánna fordította a fejét s egyet mordult utánna fél hangon:

— Szegény!

Azon az egy oda vetett szón át rezgett a szánalom, talán jó hogy meg se hallotta az a ragyogó szemü, piros orczája leány, hiszen most olyan boldog volt, nagyon boldog

..... Szegény!

..... Az iskolás gyerekek délután jöttek ki felé az iskolából, ott bandalogtak kettősével az utca közepén, mikoron a városi zsidó fiakeres két szürke gebéje nagy port vert fel a hátok megett. Ki cizhelődtek az utból s megállottak bámulni.

Szőlőoltási tanfolyam.

Gyümölcstermelő vidéken már a mai világban minden gazda, sőt a eselőség nagyobb része ismeri az oltás mesterseget. Nálunk, hol a gyümölcstermelő vidék elnevezésre joggal igényt tarthatunk, fájdalom, ez állítás csak annyiban áll, hogy a legtöbb ember azt hiszi magáról, hogy ő már tud, sőt nagyon is jól tud oltani, holott éppen az ellenkezőről győződhetünk meg a gyakorlatban, arról t. i. hogy oly kevés az oltáshoz és gyümölcsfa kezeléshez helyesen értő egyén, miszerint ha tíz huszannyi lenne is, oly kevésnek bizonyulna, mi a szükségletnek egyáltalán megfelelni képes nem lenne.

Ez áll általában a gyümölcsfa oltásról, hát még a phylloxera által előidézett kényszer helyzet — mely szőlőinknek amerikai alanyokra nemesítését s egész szőlőművelési rendszerünk gyökeres átalakítását feltétlenül megköveteli — mily temérdek egyént fog a szőlők beoltására igénybe venni.

A szőlőoltás s különösen az oltandó alanyok az oltó galyak megválogatása, azok kezelése s magának a beoltott fiatal szőlőknek kezelése egészen új, s a gyümölcsfákkal való bánásmódtól nagyban eltérő eljárást kívánván, vidékünk nagy köszönettel tartozik a földm. miniszter ő nagyméltóságának azért, hogy városunkban is szőlőoltási tanfolyamot rendezett, de nagy köszönettel tartozunk azért is, mert a kiküldött szőlészeti vándortanár Fekete Pál ur értelmes és népszerű ügyes előadásából míg egyfelől a szőlőműveléssel foglalkozó gazdaközönség s különösen maguk a vinczellérek a szőlőoltás több nemét elsajátíthatták a tanár ur közvetlen tapasztalatain alapuló szóbeli előadásából egyfelől a phylloxera ellenállhatatlan pusztító voltáról, másfelől az amerikai szőlővesszőnek a phylloxerával szemben tanúsított ellentálló képességéről százezreket jobban meggyőződhetek, mint kötetekre menő értekezések olvasásából, hol az író, az előadó személyétől s ismeretlen lévén, a közvetlen szóbeli előadás meggyőző erejével hatni nem képes.

Minthogy e lapok olvasó közönségének legnagyobb része szőlészettel foglalkozik, sőt vidékünk nagy részének a szőlőművelés legfőbb jövedelmi forrását képezi s mert igen számosan tehettek olyanok, kik az előadásokon megjelenésben gátolva voltak, azt hiszem, nem lesz egészen felesleges, ha a szőlészeti vándortanár ur szerdán, csütörtökön és pénteken ötven hatvan egyént meghaladó érdeklődő közönség előtt tartott előadását a mennyire e lap szűk tere engedi, ismeretn megkísérlem.

A phylloxeráról a szőlőnek ezen apró ellenségéről, melyet a hatvanas évek elején szőlővesszőkkel Amerikából hoztak be Franciaországba s mely veszedelmes rovar azóta annyira elterjedt, hogy ma már Európában minden bortermelő országába s így hazánkba is elterjedt, ma már nemcsak az újságokból olvashatunk, de fájdalom, a közelünkben levő peéri, tasnádi, eszaholyi elpusztult szőlők szemmel látható s kézzel fogható bizonyítékok arra nézve, hogy e veszedelmes bogár nemcsak egyes természetudósok s elméleti emberek képzelete szüleménye, de egy oly csapás, mit elhárítani nem, — csakis annak pusztításait enyhíteni lehet.

Franciaországban 100,000 holdnál nagyobb területen semmisítette meg a phylloxera a szőlőültetvényeket.

— Nini hintó! Szóllott egy! A biz a gorófi ül benne a feleségével s mikor oda érkezett a két szürke felzendült vagy ötven torokból a vontatott melódia:

— Adjon Isten szerencsés jó estét!

Aztán megint az ut közepére cizhelődtek s nagy zsvivajjal bandalogtak tovább. Egy a vásottabbak közül utána iramodott a kopott hintónak s rácsimpajkózott a hátuljára, akkor megint utánna sívalkodott egy nehány:

— Ne félj csak Pista, kikapsz te holnap a tanító urtól!

A két szürke a Kajdi Estván kapujába állott meg, nem is fordult be a gyepes udvarra, le se voltak szerszámozva.

Szabó Mári a kiskertben állott, mikor a hintó előttük elhaladt, nagyot dobant a szíve, mikor a fényes gombos katonát meglátta, oda nézett villogó szeméivel, a szíve hangosan sugta neki: Az a, ő az, de... de ő nem akarta hinni.

A Gyuri nem jönné hintóval, a Gyurinak nem olyan urias a képe, aztán a Gyuri mit keresne is azzal a fehérszemélyel, a ki kalapot visel, mint az ispánné, nem... nem... Gyuri előbb ide fordult volna be édes csókra, forró ölelésre, ez az ur pedig még elfordította a fejét, mind a torony gombját nézte míg itt elhaladtak.

A szíve, az a bolond szíve úgy zakatolt, úgy dobogott, és egyre hangosabban kiabálta: Ő az, az a!

A mári szeme a hintó után tapadt. Ni-ni! Megállott a Kajdi István kapujába. Jaj ha a vóna!! Két kezét egész erővel a szívére nyomta, de az csak zakatolt, csak kiabált: Az a! Ő az!!

Mári egy perc alatt benn termett a házban, magára vette a bokor ugró szoknyát, fejére kötötte a piros olajos kendőt s Kajdiékhöz indult.

Benyitotta az ajtót, két ragyogó szeme oda tapadt arra a fényes ruhája katonára, egy keveset tétozott, de szíve csak azt dobogta: Ő az! Ő az! Aztán nem hallgatott csak a szívére, nem látott senkit, csak kitért két karját, hogy szívére szorítsa azt az embert, a Gyurit.

De Gyuri, az őrmester ur, elfordult az ölelés

Alig néhány éve annak, hogy hazánkban fellépett a már 375 községben terjedt el és a hazánkban elpusztított szőlők területe 10,000 cat. hold körül van.

Hogy eme veszedelmes rovar teljesen elpusztító szer eddig nem létezik, eléggé bizonyítja az, hogy Franciaországban 150,000 frtnyi jutalomdíj lett már évekkkel ezelőtt ily phylloxera írtószert feltalálásáért kitűzve — a bárha ezernél több ilyen szer lett is kipróbálva — mindeddig senkinek feltalálni nem sikerült.

Oly módokról kellett tehát gondolkodni, a melyek a szőlőművelés fenntartását a phylloxera mellett is lehetővé tegyék.

Ily módok a víz alá árasztás, a homoki művelés, a gyérités és az amerikai szőlőfajok művelése.

Ezek közül a két előbbi vidékünk fekvésénél s talajánál fogva, a harmadik pedig a vele járó nagy költségek miatt alkalmazható nem lévén, nálunk egyedül ezélra vezető csakis az amerikai szőlők művelése lehet.

Amerikában régebb idő óta művelik a szőlőt, de hogy az európai híres borokhoz hasonló jósaúu bort nyerjenek, Európából több faj szőlővesszőt vittek át Amerikába. Azonban azt tapasztalták, hogy az Amerikába átvitt európai szőlővesszők, illetve európai faj szőlőtők mind kipusztultak. Viszont Amerikából hoztak át Európába amerikai honos szőlőtöket s ezek olyan helyeken is, hol a mi európai faj szőlőink elpusztultak, a legsebbebb diszlettek.

Eleinte azt hitték, hogy a mi európai szőlőnk csak azért pusztul ki Amerikában, mert az ottani éghajlati viszonyok természetének nem megfelelők, de az előbb jelzett ellenpróba kitűntette, hogy az európai szőlőket az Amerikában már rég elterjedt phylloxera üli el, míg az amerikai faj szőlővel annak vastagabb szivósabb rostjai miatt nem bír.

Igy jöttek reá azon gondolatra, miszerint jó lenne hozzánk is amerikai szőlőket plantálni. Minthogy pedig az amerikai szőlőfa nemcsak bort nem terem, jó lesz azt ugy alkalmazni, hogy a mi jó faj szőlőinkkel beoltuk.

Hogy az amerikai szőlőnek a phylloxera nem árt, azt több rendbeli alapos kísérletek kétségtelené tették. A mult évben Székesfehérváron tartott phylloxera tanfolyamon Fekete Pál tanár ur sajátkezűleg ássott ki a teljesen phylloxera lepett szőlőtelepből amerikai szőlőt, (riparia souvaget), melynek gyökere az európai szőlő gyökerével összevissza volt a földben bonyolodva s azt tapasztalta, hogy míg az ugyanazon helyen levő európai szőlő gyökerei a phylloxera által okozott dudorodásokkal teljesen lepeve s a gyökérzet legnagyobb részben megrongálva volt, az amerikaiak gyökerén legkisebb dudorodás vagy romlás sem volt észlelhető s míg az európai szőlőtök pusztultak és siralmasan néztek ki, az azok között levő amerikai szőlőtök a phylloxera közepette is a legerőteljesebben diszelegtek.

Oltó alanyul a riparia souvage vad riparia használandó, mert többféle amerikai fajok vannak, melyek a phylloxerának többé kevésbé ellentűlők ugyan, de eddig egyedül a vad riparia bizonyult olyannak, mely a phylloxerának biztosan ellentűl s ha ilyenbe oltunk, fáradságunk és reá fordított költségünk kárba nem vész.

Ezután bemutatta az oltások három fajtáját az angol nyelvű párosítást, a fordított nyergezést és hasításba oltást, — mit a jelenlevők nagy igénykezettel és meglepő szép eredménnyel gyakoroltak is.

elől, oda simult a mellé a tunikás személy mellé, a ki át ölte sovány hosszú karjaival s apró szürke szemével méregette Márit s valami furcsa nyelven hebegett.

Mári csak a szívéhez kapott, a sikoltást elnyomta ajakán, az a bolondos szíve még mindig olyan bolondul kiabálta: Ő az, ő az! Mári oda nyomta mindkét kezét mintha mondaná: Nem ő, nem ő, ő meghalt, meghalt örökre! Eltemetem mélyen szívem fenekére, megsíratom sokszor keserű könnyekkel!

Könnyek gyűltek a Mári szeméibe, ki is csordultak piros orcájára, de nem ügyelt reá senki, az a kalapos személy mind a két karjával szorította magához az őrmester ur nyakát, az őrmester ur meg hol kipirult, hol neki sápadt. Csak az öreg Kajdi István szólott hozzá olyan vigasztaló formán:

— Hát bizony Mári ennek a fiúnak felvitte az Isten a dolgát, nem néz e már mi ránk szegény emberekre, a városba megy lakni, téns ur lesz belőle, azt mondja: hogy mindezt ennék köszönheti, ez a jóltévéője, szeméivel oda-oda vágott a tunikás fehérség felé. Felejtjük el Mári, hadd éljen ő a maga kenyeren, mi is megélünk a magunkén.

Márinak még jobban megeredtek a könnyei, a kedves halottat, mikor eltemetik, megszokták siratni. Márinak kedves halottja volt, eltemette a szíve fenekére, meg is siratta egy rövid óra alatt — meg is gyászolja egész életén keresztül. Hanem most már erősnek kell lenni, ne lássa az a személy a gyengeségit. Össze szedte magát villogó szeméivel oda nézett az őrmester ur szeme közé, sokat akart neki mondani becsületről, ígéretéről, hűségéről. Átkos szavak toltak ajakára és mégis csak annyit birt mondani:

— Isten áldja meg!

Aztán kifordult az ajtón s csaknem futva ment házáig.

..... A fiákkeres beragasztotta a két szürkét a rozszant hintóba, az őrmester ur bele ült a jóltévéőjével s bucsut vettek a vén Kajdi Istvántól.

Az őrmester ur a Szabó Máriék házatájékán megint csak a torony gombját nézegette. A Mári

A phylloxera eredetét, annak sajátságait, hihetlenséggel határos szaporodását, az általa okozott pusztítás iszonyu voltát ismertetni, — ezzel szemben a védekezési módokat tanítani, mind észszerű és szükséges, — de azzal még ha a veszély nagyságát ismerjük sőt a védekezési módokat, t. i. az amerikai alanyok szaporítását, azoknak európai szőlővel beoltását meg is tanultuk, még ezélt nem érhetünk.

Hogy Somlyó és vidéke szőlőhegyei a szőlőművelésre fentarthatók legyenek, egy nagyobb amerikai szőlőtelep berendezése szükséges. Ez pedig első sorban s legbiztosabban ugy lenne keresztül vihető, ha egy nagyobb amerikai szőlőtelepet maga a gazdasági egyesület rendezhetne be és tarthatna fenn, — honnan a vidék szőlős gazdái amerikai gyökerez és sima vesszőkkel, de főként már beültetett gyökerez vesszőkkel lennének elláthatók.

Első sorban és biztos eredményre való kilátással csak oly amerikai szőlőtelepről lehet kedvező eredményt várni, mely a gazd. egyesület által tervszerűleg berendezve aként állítatnék fel és kezeltetnék, hogy azzal párhuzamban biztos oltógaj nyerése végett európai szőlőkből is telep lenne felállítva és pedig vidékünk égálji viszonyainak megfelelő, legfeljebb 3—4 fehér s ugyanannyi fekete faj szőlőből. Így egyfelől el lenne érve idővel az, hogy a most divó temérdek különféle fajták 3—4 fajra redukáltatnának s a lehetőségig vidékünk egyenlő faj szőlők tenyésztésével egymáshoz inkább hasonlító minőségű borokat produkálna, a mi vidékünk borai értékének csak emelésére szolgálhatna. Másfelől biztos oltó gajakra csak is egy külön telep felállításával számíthatnánk s akár maga az egyesület használná fel ezeket oltásra, akár a gazdának eladná, a cél — lehetőleg minél kevesebb fajta szőlőt tenyészteni — megközelítve lenne.

Gazdasági egyesületünk a tagok közönye folytán aligha lesz azon helyzetben, hogy egy nagyobb szőlőtelep berendezése s fenntartása költségeit kibírja. A felszólítások, melyek az alapítványok és részvénydíjak befizetésére kibocsátattak, teljesen eredménytelenek maradtak. A „Pokrócz-hegy“ megvételére kibocsátott aláírási íveken egyetlen egy Angyal János ur írt alá 50 forintot. Tehát ily közöny mellett annak megvételéről is le kell mondanunk.

Lenne még egy mód, ha a Sz.-Somlyó város képviselő testülete felismerve a helyzetet, segélyre sietne az egyesületnek s a „Pokrócz hegyet“ hosszabb időre átengedné a mondott ezélra. De a mint tudjuk, Sz.-Somlyó városra a „Pokrócz hegy“ eladásával spekulál és néhány száz forint látszólagos haszonért az amerikai szőlőtelep felállítását bukni hagyja. Helyesen! Ézsau még kevesebbet, egy tal leneséért adta volt el első szülötségi jogát.

Gazdasági egyesületünk a mult őszön 20,000 darab amerikai riparia souvage sima vesszőt rendelt meg azon reményben, hogy tagjai összetartása folytán a telepet most tavasszal berendezheti. A mint látszik, ehhez alig lehet valami reménység. Nincs tehát más hátra, mint az, hogy ha akad valaki, a ki mind a 20,000 db. vesszőt átvéve, egy nagyobb telep berendezésére s fenntartására vállalkozik, mind oda adni egy egyénnek, hogy az a gazdasági egyesület felügyelete alatt a telepet felállítsa. Ha pedig erre sem akad ember, a megérkezők vesszőket az egyleti tagok között

odabenn az első házban olyan szomoruan fuja azt az ismeretes nótát:

„A jó isten ugy áldjon meg engemet
Mily igazán én te hozzád hű leszek,
A hogy te is megtartod fogadásod,
Ugy adjon az ég neked boldogságot.“

Az őrmester ur a nótára lekapta szemeit a torony gombjáról, ugy érezte, mintha valami csepegne az orcájára, fészkelődött a helyin, fel-fel emelkedett, mintha kiakarna ugrani, de megint vissza esett az ülésre. Hajts, hajts nógatta a zsidót, a zsidó meg a szürkéket s aztán elhaladtak a nóta pedig bele fult a kinos zokogásba.

..... Náci zsidónál fel van fordulva a világ Fekete Gáspárt, a legszilajabb legényt megcsalta a szeretője, addig bugtak, addig csókolóztak, míg a leány egyet gondolt, s férjhez ment a pupos Lovász Danihoz, a kinek kőkeményes háza van a templom mellett.

Most a korcsmába fujja a mérgit a Fekete Gáspár, iszik mint a szomjas föld s ordít mint egy megrekedt farkas.

— Huzzad cigány, vigat huzzál! Hej hol van egy fehérség, hogy tánczoljam ki vele szivemből a fájdalmat!!

— Itt vagyok, olyan vagyok, a milyen vagyok szép vagyok! — szólt egy vézna, aszott alak, ruhája csüngött utánna, kócos haja a szemibe lógott, beesett orcája valami piros festékkel ki volt mázolvva. Olyan szánandó szegény! Fonyadt ajkai vigyorgásra nyiltak, beesett szeméivel oda kacsingatott a legény felé, vézna termetét hol ide, hol oda illegetté s vihogva csak azt hajtotta:

— Szép vagyok, szép vagyok, uri dáma vagyok!

A legény a mint oda fordította fejét, ugy megszoptyolodott. Mári, Bomlott Mári, szegény!!

Az a szerencsétlen meg csak vihogott, olyan szánalmasan billegette magát s mindégyre mondta:

— Szép vagyok, uri dáma vagyok, tunikás személy kell most a paraszt legénynek is, ugy-e Gáspár hi-hi-hi!!

kiosztani, hogy kiki csináljon magának telepet s kezelje a hogy jónak látja.

Az összetartás, egyetértés egy kis áldozatkészséggel párosulva csodákat mivel, míg ellenben ha mindeink külön önmagunkban akarunk a fenyegető veszszel szemben megküzdeni, azon szomorn eredményre jutunk, hogy időt, fáradságot és pénzt sokat elpocsékolunk, de a kívánt eredmény nem lesz sehol.

Sorakozzanak a gazdasági egyeslet tagjai s a város sorsát intéző atyák addig míg nem késő, mert ha egyszer a vész fejünkre nő, erőt vesz rajtunk s többé segíteni nem, vagy csak óriási áldozatok árán lehet.

B ö l ö n i S á n d o r .

Különfélék.

* **Követendő példa.** Br. Bánffy György ő méltósága áldott emlékü édes atyja néhai br. Bánffy Albert emlékére a most éppen betöltendő szilágy-nagyfalusi ev. ref. pap javadalmára 1000 frtos alapítványt tett melynek 5%-ját önmaga és örökössei mindaddig fizetendik, míg a tőkét a jelzett ezélra kifizetni nem fogják. Ezen kívül jövőre is fenntartotta a nagyfalusi uradalmának azon intézkedését, hogy az urvacsora osztáshoz szükséges kenyér és bor fedezésére mindég egy-egy s így összesen 6 véka tiszta búzat és 6 veder szín bort szolgáltat ki a pap kezébe. Az alapító levél elkészítésével szilágyi esperes Nagy László bizatott meg. A hol a tett beszélt ott a szavak feleslegesek.

* **Márczius 15-ét** egy asztal társaság vig kedvvel megünnepelte a Finger Lajos vendéglőjében. Bizony ideje volna nekünk is ébredni és nem hátul kullogni a kis Szilágy-Cseh után, mely ez évben is megünnepelte a nagy nap emléket, mely oly kimagasló pontja a nemzetek történelmének. Egy nap alatt kivívt szabadság, egy csepp vér nélkül! Hiszünk, hogy a mi most el mult, jövőben el nem marad!

* **Legénykedés.** A f. hó 9-én két szekér lakodalmas vonult keresztül városunk utcáin vig kurjongatások között, Káló és Pósa helybeli ismert furások fogatain. Ugy a „pasaserek“, mint a kocsiok valósgos lakodalmi hangulatban szédítő gyorsasággal rohantak nem respektálva semminemű rendőri szabályzatot, — különben sem lévén okok erre. A Lázár János-féle házhoz közel aztán egyik szekér, majd — a hidnál — a másik is feldőlt s lón borzalmas kiabálás, lótas-futás. A feldőlt kocsioknak alig ha valami bajuk esett, de a benne ülők kisebb-nagyobb mértékben megsérültek. A kocsi tulajdonosok atajánljuk a rendőrség figyelmébe!

* **Halálozás.** Krasznán f. hó 14-én tettek örök nyugalomra Gáll Lőrincz t. s. szolgabíró fiát Jánost. A szép reményekre hivatott ifju alig 22 éves korában rövid, de kinos 8 heti betegség után megszűnt élni. A temetésen a krasznai dalkör Egresytől megható gyászalt énekelt.

* **Tűz.** Krasznán f. hó 15-én délután 5 órakor eddig ismeretlen okból. Kövesdi Elek postamester ur háza kigyuladt. A posta és távirtda hivatal teljesen leégett. Kár a hivatalos okmányokban nincs, mert ideje korán megmentetett. A posta és távirtda működik.

* **Köszönetnyilvánítás.** Elengedhetetlen kötelességemnek tartom halás köszönetet nyilvánítani a krasznai dalárdának, valamint mindazoknak, kik feledhetlen tiam vég-tisztesség tételénél részvétükkel igyekeztek fájdalom enyhíteni. Az ég mentse mindannyiakat, hasonló csapástól. Krasznán 1886. márczius hó 15-én Gáll Lőrincz.

Szegény Mári, szegény Bomlott Mári, de szerencsétlen vagy!

..... Szegény Szabó Mári mi lett belőled szép voltál, viruló virág szál voltál s mi lett belőled: fonyadt kóró, emberek csufja, Bomlott Mári!

Addig kereste a fedést, míg sötét éjszaka borult lelkére, addig kesergett a boldogsága után, míg lelke is utánna vezett.

Hogy elvesztette lelke világát, került a tisztességes embereket, oda került a Náci zsidóhoz, hol tett-vett egyet mást egy darab kenyérért, de legtöbbet ott vihogott, ott hancuzott a duhajkodó ré-szeg emberek között, ott kinalgatta magát:

— Szép vagyok, tunikás vagyok, uri dáma vagyok!

A kik ismerték ugy sajnálták szegényt, a kik nem ismerték röhögtek rajta, nem is szólították a régi nevén csak Bomlott Mári volt a neve.

Egyszer-egyszer jobban elsötétült lelke. Olyankor ellopta a Náci zsidóné tunikás ruháját, egy kalapot tett a fejére, pirosra mázolta orcáját s oda csatangolt két három napig.

Azt mondják, hogy ilyenkor a városba kóborog, a hol a Kajdi Gyuri nagy vendéglős s ott beállit hozzá és elfujja neki azt a régi nótát:

„A jó isten ugy áldjon meg engemet
Mily igazán én te hozzád hű leszek,
A hogy te is megtartod fogadásod,
Ugy adjon az ég neked boldogságot.“

Fonyadt ajkaival rá vigyorog az urra s módosan hajtogatja vézna termetét:

— Szép vagyok, tunikás vagyok, uri dáma vagyok!

Ilyenkor Kajdi Gyuri, a nagyvendéglős fut hazulról, elő sem kerül két-három napig s mikor előjön olyan, mintha a sirból jönne fel. A jóltévéője meg ki úzi, ki veri a szegény Márit s az ujra vis-sza kerül a Náci zsidóhoz.

Szegény Szabó Mári, szegény Bomlott Mári, ki bünteti azt meg, ki téged ilyen szerencsétlenné tett!

Azt mondják: Az Isten.

* A sz.-somlyói szolgabírói járás 1886. évi főszorozási eredménye: Felhivatott összesen 1239 hadköteles, igazolatlan távol maradt 102, a negyedik korosztálybeliekre szükség nem lévén, elő nem vezettettek. Besoroztatott összesen 156 hadköteles és pedig a sorhadhoz 68, hátrálék és pótleányok, póttartaléki jutalék mult évi hátrálék és pótlekek fejében 22, a honvédséghez 66, a követelmény 113 lévén, besorozott többlet 43.

* A sz.-somlyói veres-kereszt egyesület közgyűléséről szóló tudósítást tárgy halmaz miatt lapunk jövő száma fogja hozni.

† Halálozás. Kelemen Endre ákosi ref. lelkész folyó hó 1-én életének 63-ik a papságának 35-ik évében jobb létre szenderült. Béke poraira.

* Papi pályázatok. Az ev. ref. esperesi hivatalhoz a Szilágymejyőbe kebelezett bogdándi papi állomásra beerkezett 17, a kémerire 13, a nagyfalusira 12 és a vérvolgyi papi állomásra 20 folyamodvány. A kijelölés folyó hó 23-án ejtetik meg, minek is eredményét annak idejében közölni fogjuk.

* Kuriozium a maga nemében ez az eset, mely a helybeli rendőrségi mizerabilis állapotokat hűen tükrözi vissza. Az itteni főkapitánynak egy szakácsnéja bizonyos dolgok ellopása után odább állott s ellene a vizsgálat megindítatott. A deliquens utolsó tartózkodási helye a vizsgálatot vezető vizsgáló bíró előtt tudva volt, de később az lakhelyet változtatván, — nyoma veszett. Erre aztán a hivatalos körösvény a „Rendőri Lapok”-ban a szélrózsa minden irányában bejárta az országot. . . A dolog mult, a rendőrség, — már t. i. a mieink — tüvé tett mindent. (hogy ne! a főkapitányt érdekelte legjobban a dolog), — de a tolvaj szakácsné, a kinek pedig az orra olyan fufangosan néz ki, hogy az már itmertető jelnek is sok a jóból — csak nem került meg. És nem került volna meg ítélet napig sem, ha egy tekintélyes állású tisztviselő, — de kinek távolról sem áll érdekében tolvaj szakácsnék lakhelyét kutatni, — nem jelöli meg a helyet a hol a „szőkevény” lakik. Tetszik tudni? — Szenben a város házával, Lázár Jánosné urnódné. Minden nap eljárt a jámbor vásárolni s majd, hogy bele nem botlott a panaszos kapitány urba, — s oh fátum, — mégis megkerült! . . Ez a nő határozottan tolvaj kapacitás; tudta, hogy hova kell neki — elbujni!

A veszett ebek ellen. A gyakori vezetett eb marások megakadályozása végett a belügyminiszter körrendeletet intézett az összes törvényhatóságokhoz, melyben szigorúan és felelősség terhe alatt utasítja, hogy a fennálló ebtartási szabályok legszigorubb végrehajtása felett mindenkor, de különösen a mostani hideg évszakban, midőn az ebek a fagy és az idő zordsága miatt úgy italhoz, mint táplálékhoz nem juthatnak oly könnyen, mint egyébkor, teljes erélyvel s a legéberebben őrkdjének s egyuttal a veszetség meggátálása iránt fennálló óvrendszabályokra, valamint a vesztély nagyságára a lakosságot tapintatos és észszerű módon figyelmeztessék; amennyiben pedig ide vonatkozó stáutummal még nem bírnának, azt haladéktalanul alkossák meg. A legzélesebb körű intézkedések szükségét a miniszter azzal is indokolja, hogy a vesztett ebek által megmárt s a szegényebb osztályhoz tartozó egyének közül egyre számosabban fordulnak hozzá azon kéréssel, hogy őket Pasteur tanárhoz Párisba védőbeoltás végett államköltségen küldje ki, mely kéréseknek, ha azok mindegyre szaporodnak, a miniszter legjobb szándéka mellett sem tehetne eleget egyrészt, mivel a czélra költséggel nem rendelkezik, másrészt mivel a Pasteur-féle védőoltások közül a tudományos buvárlatok még befejezve nincsenek s így Pasteur felfedezése ez idő szerint még nem jutott arra a pontra, hogy az a közigazgatás részéről biztos sikerrel értékesíthető legyen.

* Kimutatás. Az 1886. évi márczius 6-án tartott közcassora és tánczestélyre aláírt pénzbeli adományokról: Farnas Jánosné 50 kr., Krizsán Károlyné 1 frt., Veverán Venczelné 50 kr., Posner Ábrahámné 1 frt., Ajtay Albertné 1 frt., Klein Ferencné 50 kr., Angyal Jánosné 1 frt., Varga Andrásné 1 frt., Halliárszki Sámuel 1 frt., Szabó János p. u. biztos 1 frt., br. Sahlhausen Lipótné 1 frt., Barbolovics Alimpné 1 frt., Elekes Béláné 1 frt., Bölöni Sándorné 1 frt., Schvarcz Ignáczné 1 frt., Trusza Lajos esperes 2 frt., Nagy Gáborné 1 frt., Kreicsovics Ferencné 1 frt., Kedves Györgyné 1 frt., Lengyel Lászlóné 1 frt., ifj. Tóth Jánosné 1 frt., Hirschman Izákné 1 frt., Erdődi Lászlóné 1 frt., Némethi Zsigmondné 1 frt., Dobolyi Istvánné 1 frt., báró Györfly Adolfiné 2 frt., Lukács Gusztávné 1 frt., Józsa Oszkárné 1 frt., Szalgháry Józsefné 1 frt., Józsa Gyuláné 2 frt., Végh Mihályné 1 frt., Faragó Sándorné 1 frt., Spanrafft Gabriella 1 frt., Lukácsffy Ödönné 1 frt., Lang Mórné 1 frt., Márkus Flóriáné 50 kr., Réner Albert 1 frt., dr. Kálmán Ignáczné 1 frt., Timár Gerő 1 frt., Halmágyi Miklósné 1 frt., Rosán Lászlóné 50 kr., Összesen 41 frt. 50 kr. — Felül fizettek: Hassák Vidor 1 frt., Halliárszky Sámuel 50 kr., Virág Gyuláné, 50 kr., Molnár Amália 50 kr., Pohád 50 kr., Somogyi Kálmán 1 frt., Nagy László 2 frt. 50 kr., Károly Jenő honvéd őrnagy Zilah 50 kr., Enderfer László honvéd százados Zilah 50 kr., Povolni József sorhadi őrnagy Kolozsvár, 50 kr., dr. Lang Jakab 50 kr., Honvéd főorvos Zilah 50 kr., X. Y. 10 kr., Reszler Adolf Doberezen 50 kr., Orbán János 50 kr., X. X. 50 kr., Y. 50 kr., Hulinka Sándor 10 kr., N. N. 50 kr., Ruszka István 1 frt., Lázár Ödön 30 kr., Bartha Józsefné, 50 kr., Bidekuthy György Réese 1 frt., Stefanovics János Kraszna 50 kr., Liederman Emil 1 frt. 50 kr., Zoltán Béla Ilosva 50 kr., Galló László Ilosva 50 kr., Sebes Emil Ipp 1 frt. 50 kr., Jnhász József 50 kr., Aszalós János 1 frt., Finger Lajos 50 kr., Szabó Ferenc 50 kr., Telegdy Márton 2 frt. 50 kr., Aitai Albert 1 frt., Réner Albert 3 forint. — Összesen 28 forint. — Étel és ital neműekkel járultak: Simon Antalné, Farkas Józsefné, Major Györgyné, Szabó Ferencné, Lázár Jánosné, id. Páskuj Istvánné, Hubert Józsefné, Szathmári Dánielné, Bund Vilmosné, Veverán Józsefné, Barbóczki Jánosné, Virág Gyuláné, Topercher Lászlóné, Páskuj Gergelyné, Henter Lászlóné, Poesveiler Jánosné, Lázár Antal, Lengyel Lajosné, Juhász Józsefné, ifj. Páskuj Istvánné, Trusza Lajos esperes, Keresztes Károlyné, öz. György Lászlóné, Pánteck Józsefné, Valentini Nándorné, Lázár Gyuláné, Ilyés Józsefné, Páskuj Antalné, Lászlóffy Istvánné, Pataki Jozsefné, Czecz Károlyné, Ruszka Istvánné, Jolbej Józsefné, Somogyi Kálmánné, Lisztai Imréné, Zipfinger Péterné, Finger Lajosné, Bartha Endréné, Tamko Bertalánné, Schönstein Ferenc, Eröss Istvánné, Mike Györgyné, Gencsy Sándorné, Nagy Lászlóné, Ruszka Ignáczné, Aszalós Jánosné, Papp Tódorné, Bogdán Istvánné, Szénási Miklósné, Farkas Károlyné, Fábr Józsefné, Pavlik Sándorné, Schönstein Istvánné, Faragó Sándorné, Gámcenci Lukácsné, Reményi Lotti, Fráter Béláné, Bibárcz Jánosné, dr. Ajtai Endréné, Golglancz János, Telegdy Mártonné, Koronka Lajosné, Laczai Józsefné, Kiss Ignác, Selmeczy Józsefné. — Összes bevétel 210 frt. 81 kr. — Kiadás 181 frt. 63 kr. Tiszta jövedelem 29 frt. 18 kr.

Hirdetések.

Árlejtési hirdetmény.

A sarmasági templom és torony ács kőmíves, asztalos és lakatos munkáira külön-külön esetleg együttesen is april 4-én d. e. 10 órakor Sarmaságon a papi háznál nyilvános árlejtés fog tartatni, arra vállalkozni óhajtok azon értesítéssel hivatnak meg, hogy a tervrajz, előmőret, költségvetés és kikiáltási ár mint szintén a részletes feltételek a papi hivatalnál bármikor megtekinthetők.

Sarmaság 1886. márczius 16.

ELEK KÁROLY,
ev. ref. lelkész.

40—1—2

1800—1885. tlkvi sz.

Árverési hirdetmény.

Özvegy Nagy Lászlónak özvegy Nagy Zsigmondné elleni végrehajtási ügyében, a bírói árverés, 232 frt tökécsített kamat, 21 frt 98 kr perbeli, 8 frt 50 kr végrehajtási, 13 frt árverés kérési, valamint a a csatlakozott végrehajtató Fazakas N. S. Györgynek 300 frt követelése, s járó és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetnek, határidejűl 1886. évi márczius 29-ike d. e. 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Borzás község házához kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatik meg:

I. Elárvereztetnek szűkség eretere a kikiáltási áron alól is, végrehajtást szenvedő özvegy Nagy Zsigmondnól, annak a borzasi 30 tjkvben felvett és kiskoru gyermekeivel közös ingatlangból őt illetett fele birtokrészét tartozékostól; együttesen 940 frt kikiáltási ár mellett, ha pedig ily módon el nem kelnek, az esetben egyes részletenkint az alábbiak szerint u. m.

144.	szánu szántó	kikiáltási ára	56 frt	—	kr.
149.	"	"	25	"	50 "
150.	"	"	15	"	— "
170.	"	"	34	"	50 "
328.	" kaszáló	"	19	"	50 "
346.	"	"	19	"	50 "
367.	" szántó	"	11	"	50 "
432.	"	"	30	"	50 "
539.	"	"	38	"	— "
621.	"	"	38	"	— "
651.	"	"	53	"	50 "
786.	"	"	36	"	— "
808.	"	"	28	"	— "
829.	"	"	48	"	50 "
879.	"	"	91	"	— "
934.	"	"	85	"	— "
940.	"	"	13	"	50 "
1220.	"	"	7	"	50 "
1270.	"	"	25	"	50 "
1335.	" kaszáló	"	10	"	— "
1338.	" szántó	"	32	"	— "
1342.	"	"	13	"	— "
1347.	" kaszáló	"	26	"	50 "
1353.	" szántó	"	6	"	50 "
1357.	"	"	13	"	50 "
1392.	"	"	30	"	— "
1412.	" kaszáló	"	105	"	— "
379.	"	"	9	"	— "
570.	" szántó	"	17	"	50 "

Az árverés kiskoru közös tulajdonosok birtokrészére is elrendelhető nem volt, mert a V. t. 156. §-nak esete fenn nem forog, továbbá a 188. sz. a. részletre sem, mivel kikiáltási ára az iratokból ki nem vehető, végre pedig a többi ingatlanok az árvereltető végrehajtási zálogjogának bekebelezését megelőző tulajdoni előjegyzék igazolása folytán az el nem marasztalt Kása Pál nevére lévén átirva az árverés azonban nem terjedhet ki.

II. Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoznak a kikiáltási ár tizszázötölját készpénzben vagy ovadékképes papirban a kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígéro köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó mint letét hivatalnál a letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Borzás községi előjáróságnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1885. december 26-án.

DOBOLYI,
kir. járásbíró.

39—1—1

3245—1885. telekkvi sz.

Árverési hirdetmény.

A nagybányai kincstári uradalomnak, Lázár Géza elleni végrehajtási ügyében, a bírói árverés, 1673 frt 70 kr. tőke, 18 frt 30 kr. végrehajtási, 6 frt 25 kr. árverés kérési és a további költségek erejéig elrendeltetvén, határidejűl 1886. évi márczius hó 26-ika d. e. 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Kraszna község házához; ugyanaz nap délután 3 órára pedig Alsó-Bán község házához kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatik meg:

I. Elárvereltetnek szűkség esetére a kikiáltási áron alul is, végrehajtást szenvedő Lázár Gézától ennek a krasznai 2. tjkvben a 2, 1570, 1573, 2094, 2921 és 5178. számu ingatlanokból őt illető egyötödnyi birtokrésze tartozékostól 1281 frt 40 kr. kikiáltási ár

mellett; — továbbá ugyanannak a krasznai 557. tjkvben 22. sz. a. bejegyzett birtokból egyhatodrészt illetménye, melynek kikiáltási ára 18 frt 67 kr, s végre az alsó-báni 151. tjkvből ugyancsak Lázár Gézának A 1. alatti 1459/b. számu egyhatodrészt birtokjutaléka kikiáltási ára 50 frt 1 kr. Ellenben a krasznai 2. tjkvi 462. sz. a. belsőség a végrehajtási zálogjog bekebelezését előzőleg előzőleg Amics Dániel és neje javára előjegyezve lévén: arra az árverés ki nem terjed.

II. Árverelni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár tizszázötölját készpénzben vagy ovadékképes papirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígéro köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb 3 hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó mint letéthivatalnál a letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Kraszna, valamint az Alsó-Bán községi előjáróságnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíróság mint tkvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1885. december 28-án.

DOBOLY,
kir. járásbíró.

37—1—1

30—1886. bvsz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó közhírre teszi, hogy a sz.-somlyói kir. járásbíróság 3755—1885. psz. végzésével a krasznamegyei takarékpénztár felperes részére Szathmáry Dániel alperes ellen 900 frt, annak 1885. évi október 13 től folyó 6% kamatai s eddig 75 frt 65 kr. és 1/2% óvásdíj költség követelések erejéig elrendelt végrehajtás alkalmával lefoglalt és 940 frt 60 kr-ra becsült házi butorok és boros edényekből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladandók.

Mely árverésnek a 382—1886. sz. alatti kiküldetést rendelő végzés folytán leendő eszközzésére M.-Gorosszlón 1886. márczius 24-én, és Sz.-Somlyón márczius 25-ik napjainak d. e. 10 órája határidőül kitűzetik s ahöz a venni szándékozók ezennel meghivattak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §. irt feltételek mellett fizetendő. Kelt Sz.-Somlyó, 1886. évi márczius 5-én.

VIRÁG LÁSZLÓ,
bvhajtó.

38—1—1

Talpfa szállítás

helyi érdekű vasutak számára.

100,000 darab helyi érdekű vasuti talpfa szállítandó folyó évi julius végéig részletekben a szilágysági helyi érdekű vasutak, Nagy-Károly, Tasnád, Sarmaság, Szilágysomlyó és Zilah állomására.

Az ajánlatok márczius 20-ikáig Ernst vállalatához intézendők Deésre.

Ernst Gusztáv

34—3—3 építési vállalat.

MEGHÍVÁS.

A „Krasznamegyei takarékpénztár-egyesület Szilágysomlyón” 1886. évi márczius hó 21-ik napján d. e. 10 órakor, Szilágysomlyón, a takarékpénztár helyiségében XVII-ik évi rendes

közgyűlését

fogja megtartani, melyre az egyeslet t. részvényeseit tisztelettel meghívom.

Szilágysomlyó, 1886. márczius 3-án.

Réner Albert,
elnök.

A közgyűlés tárgyai:

1. Elnöki előterjesztés az 1885. évi üzletévről.
2. Az 1885. évi zárszámadás és mérleg.
3. A felügyelő bizottság erre vonatkozó jelentése.
4. Igazgatósági javaslat a tiszta jövedelem mikénti felosztása iránt s a felügyelő bizottság e tárgyú jelentése.
5. A váltóhitel legtöbbletének megállapítása.
6. Költségvetés 1886. évre.
7. Javaslat a házber jövedelemből építkezési alap képzése iránt.
8. Jegyzőkönyv hitelesítő bizottság kiküldése.

35—2—2.